

Rapport

Datum: 24 februari 2005
Rapportnummer: 2005/050

Klacht

Verzoekers klagen over de wijze waarop de gemeente Zundert hun klachtbrief van 2 maart 2004 heeft afgehandeld. In het bijzonder klagen zij erover dat de gemeente:

- hen niet-ontvankelijk heeft verklaard voor zover hun klacht een herhaald verzoek om handhaving betreft;
- heeft besloten hun klacht niet te behandelen voor zover deze betrekking heeft op gedragingen die langer dan een jaar voor indiening van de klacht hebben plaatsgevonden;
- heeft nagelaten hen uit te nodigen voor de hoorzitting naar aanleiding van hun klacht.

Beoordeling

I. Inleiding

Verzoekers hebben er vanaf april 1999 herhaaldelijk bij de gemeente Zundert op aangedrongen een einde te maken aan de overlast die zij ondervinden van de honden die door een buurman worden gehouden in zijn als kennel ingerichte tuin. Hun brieven leidden tot een brief van het college van burgemeester en wethouders van 17 juli 2001 waarin verzoeker erop werd gewezen dat er geen sprake was van gedogen aangezien het niet ging om een kennel waarvoor een vergunningplicht gold.

Op 2 maart 2004 diende verzoeker een formele klacht in bij de gemeente Zundert over de wijze waarop gemeenteambtenaren hun klachten over de overlast hadden behandeld.

De gemeente handelde deze klacht af bij brief van 21 juli 2004. Uit de afdoeningsbrief blijkt dat de gemeente heeft besloten verschillende klachtonderdelen niet in behandeling te nemen. Daarover alsmede over de gang van zaken rond de hoorzitting naar aanleiding van hun klacht hebben verzoekers bij de Nationale ombudsman geklaagd. De drie klachtonderdelen worden hierna achtereenvolgens behandeld.

II. Ten aanzien van het herhaalde verzoek om handhaving

1. Verzoekers hebben er in de eerste plaats over geklaagd dat het college van burgemeester en wethouders van Zundert hen niet-ontvankelijk heeft verklaard voor zover hun klacht een herhaald verzoek om handhaving betreft.

2. Het college van burgemeester en wethouders wees er in het kader van het onderzoek van de Nationale ombudsman op dat in een eerder stadium, bij brief van 17 juli 2001, door het college een besluit was genomen op het verzoek van verzoekers om handhavend op te treden. Tegen dit - afwijzende - besluit hadden verzoekers bezwaar kunnen maken. Aangezien zij van die mogelijkheid geen gebruik hebben gemaakt, heeft dat besluit formele

rechtskracht gekregen. Het college verwees naar artikel 9:8, eerste lid, onder c, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb, zie Achtergrond), waarin is bepaald dat een bestuursorgaan niet verplicht is de klacht te behandelen indien zij betrekking heeft op een gedraging waartegen door de klager bezwaar gemaakt had kunnen worden.

3. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst van die belangenafweging niet onredelijk is.

4. Tegenover het belang dat verzoekers konden hebben bij behandeling van hun klacht met betrekking tot de weigering van de gemeente om handhavend op te treden, staat het belang van de gemeente om niet onnodig een klachtprocedure te voeren.

5. Gelet op het feit dat verzoekers een bezwaarschrift hadden kunnen indienen tegen het besluit van 17 juli 2001 kan, mede in het licht van hetgeen is bepaald in artikel 9:8, eerste lid, onder c, van de Awb, niet worden gezegd dat het college van burgemeester en wethouders niet in redelijkheid heeft kunnen beslissen verzoekers in bedoeld klachtonderdeel niet-ontvankelijk te verklaren. In dat verband is van belang dat niet is gebleken van bijzondere omstandigheden die de gemeente ertoe noopten bedoeld klachtonderdeel wél in het klachtonderzoek te betrekken. Van strijd met enig ander vereiste van behoorlijkheid is in dit verband ook niet gebleken.

De onderzochte gedraging is in zoverre behoorlijk.

III. Ten aanzien van de gedragingen van langer dan een jaar geleden

1. Verzoekers hebben er in de tweede plaats over geklaagd dat het college van burgemeester en wethouders van Zundert heeft besloten hun klacht voor zover die betrekking heeft op gedragingen van langer dan een jaar geleden buiten beschouwing te laten.

2. Met betrekking tot bedoelde gedragingen beriep het college zich op het bepaalde in artikel 9:8, eerste lid, onder b, van de Awb. Op grond van die bepaling is een bestuursorgaan niet verplicht een klacht te behandelen indien die betrekking heeft op een gedraging die langer dan een jaar voor indiening van de klacht heeft plaatsgevonden.

3. Zoals hiervoor onder II.3 is overwogen, houdt het redelijkheidsvereiste in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst van die belangenafweging niet onredelijk is.

4. Tegenover het belang dat verzoekers konden hebben bij inhoudelijk behandeling van ook hun klachten over gedragingen van meer dan een jaar geleden vóór de indiening van hun klachtbrief van 2 maart 2004, staat het belang van de gemeente om niet te hoeven investeren in klachtonderzoek naar gedragingen die van geruime tijd daarvoor dateren en die alleen daarom al lastiger onderzoekbaar zijn.

5. De problemen tussen verzoekers en de gemeente gaan terug tot april 1999. In de daarop volgende jaren zijn er schriftelijke en mondelinge contacten geweest tussen verzoekers en de gemeente. Onder meer hebben verzoekers drie keer met een wethouder gesproken.

6. Gelet op het feit dat verzoekers tussentijds op ieder moment een klacht hadden kunnen indienen over gedragingen van de zijde van de gemeente, kan mede in het licht van hetgeen is bepaald in artikel 9:8, eerste lid, onder c, van de Awb niet worden gezegd dat het college van burgemeester en wethouders niet in redelijkheid heeft kunnen beslissen de klacht van verzoekers buiten beschouwing te laten voor zover die betrekking heeft op gedragingen van langer dan een jaar geleden. Van belang is hierbij nog dat niet is gebleken van bijzondere omstandigheden die de gemeente aanleiding hadden moeten geven de klacht over bedoelde gedragingen, ondanks het lange tijdsverloop, toch in behandeling te nemen. Van strijd met enig ander vereiste van behoorlijkheid is ten aanzien van dit klachtonderdeel niet gebleken.

De onderzochte gedraging is daarom ook op dit onderdeel behoorlijk.

IV. Ten aanzien van de hoorzitting

1. Verzoekers hebben er in de derde plaats over geklaagd dat de gemeente heeft nagelaten hen uit te nodigen voor de hoorzitting naar aanleiding van hun klacht.

2. Uit het onderzoek is naar voren gekomen dat de secretaris van de adviescommissie bezwaar- en beroepschriften de intentie heeft gehad ook verzoeker uit te nodigen voor de hoorzitting van 4 mei 2004. De aan verzoeker gerichte uitnodiging van 22 april 2004 heeft verzoeker klaarblijkelijk echter niet bereikt. Direct na ontvangst van het verslag van de hoorzitting en het advies van de commissie van 28 mei 2004 lieten verzoekers de gemeente weten dat zij geen uitnodiging hadden ontvangen.

De secretaris van de adviescommissie heeft die mededeling kennelijk voor kennisgeving aangenomen. De procedure werd voortgezet en op 21 juli 2004 door de gemeente afgerond met een brief waarin werd aangegeven dat het college van burgemeester en wethouders conform het advies van de commissie van 28 mei 2004 had besloten.

3. In het kader van het onderzoek van de Nationale ombudsman wezen burgemeester en wethouders van Zundert erop dat de voorzitter naar aanleiding van de mededeling van verzoekers dat zij de uitnodiging niet hadden ontvangen, had besloten de hoorzitting niet over te doen omdat hij van mening was dat de belangen van verzoekers daardoor niet waren geschaad.

4. Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie inwinnen. Voor klachtprocedures is juist met het oog daarop in artikel 9:10 van de Awb

bepaald dat bestuursorganen de klager en degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft in de gelegenheid stellen te worden gehoord.

5. De Nationale ombudsman heeft geen enkele reden om te twijfelen aan de bewering van verzoekers dat zij de - niet-aangetekend verzonden - uitnodiging voor de hoorzitting niet hebben ontvangen. Gelet daarop en gelet op het feit dat zij dat onmiddellijk aan de gemeente hebben gemeld zodra zij uit het toegezonden verslag van de hoorzitting konden opmaken dat er een hoorzitting was gehouden, had het naar het oordeel van de Nationale ombudsman in de rede gelegen indien verzoekers alsnog in de gelegenheid waren gesteld hun klacht mondeling toe te lichten. Immers, niet viel uit te sluiten dat verzoekers mondeling nog relevante informatie hadden kunnen toevoegen aan hun klachtbrief. Dit alsnog horen had eventueel telefonisch kunnen gebeuren.

6. Door verzoekers niet aan te bieden alsnog een mondelinge toelichting op hun klachtbrief te geven en door in plaats daarvan de procedure zonder meer voort te zetten, heeft de gemeente gehandeld in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving.

In dit opzicht is de onderzochte gedraging niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Zundert is niet gegrond ten aanzien van de niet-ontvankelijkverklaring voor zover de klacht een herhaald verzoek om handhaving betreft en eveneens niet gegrond ten aanzien van het niet in behandeling nemen van de klacht voor zover die betrekking heeft op gedragingen van meer dan een jaar geleden.

Ten aanzien van het verzoekers niet alsnog in de gelegenheid stellen te worden gehoord is de klacht gegrond wegens strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving.

Onderzoek

Op 17 september 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift, gedateerd 14 september 2004, van de heer en mevrouw S. te Rijsbergen, met een klacht over een gedraging van het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Zundert.

Naar deze gedraging werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Zundert verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tevens werden aan het college enkele

specifieke vragen voorgelegd.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Het college van burgemeester en wethouders berichtte dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen. De reactie van verzoekers gaf aanleiding het verslag aan te vullen.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt.

A. feiten

1. Bij brief met dagtekening 29 april 1999 lieten acht inwoners van Rijsbergen, onder wie verzoeker, aan het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Zundert weten dat zij veel overlast ondervonden van een enkele maanden daarvoor als hondenkennel ingerichte tuin van een buurtbewoner. Zij wezen er in hun brief op dat hun was gebleken dat de vestiging van de kennel in strijd was met het bestemmingsplan, en dat de eigenaar handelde in strijd met de algemene politieverordening van de gemeente Zundert.

2. Naar aanleiding van genoemde brief bracht een ambtenaar van de gemeente samen met een politieambtenaar op 8 april 1999 een bezoek aan de eigenaren van de kennel. In vervolg daarop stuurde het hoofd van de sector Ruimtelijke Ordening van de gemeente Zundert deze eigenaren op 4 mei 1999 een brief waarin hij hen erop wees dat de gemeente hun geen toestemming had gegeven om het door hen bewoonde pand te bewonen of om een hondenkennel op te richten. Hij stelde voorts dat de gemeente zich het recht voorbehield om een einde te maken aan de geconstateerde planologische tegenstrijdigheid. Bedoeld hoofd besloot zijn brief als volgt:

“...Ondanks het feit dat u in strijd handelt met het bestemmingsplan, acht het college het toch wenselijk en noodzakelijk dat u voldoet aan de bepalingen uit de Wet milieubeheer alsmede uit het Honden- en Kattenbesluit.

Aangezien uw hondenkennel onder meer een omvang heeft alsof ze bedrijfsmatig is, acht het college het noodzakelijk dat u terstond een aanvraag indient ter verkrijging van een vergunning Wet milieubeheer en een vergunning Honden- en Kattenbesluit. Tijdens het bedrijfsbezoek zijn u daartoe de noodzakelijke aanvraagformulieren overhandigd...”

3. Aan de afzenders van de brief van 29 april 1999 deed het hoofd van de sector Ruimtelijke Ordening en Milieu bij brief van 20 mei 1999 het volgende mee:

“...Ik kan u meedelen dat het college van burgemeester en wethouders reeds in hun vergadering van 4 mei 1999 over deze kwestie hebben gesproken en besloten hebben om de bewoners van het betreffende pand aan te schrijven. (...)

Samenvattend opteert de gemeente Zundert vooralsnog niet voor het toepassen van bestuursdwang. Allereerst zijn (de eigenaren van de kennel; N.o.) in de gelegenheid gesteld om een vergunning aan te vragen op grond van de Wet milieubeheer en het Honden- en Kattenbesluit.

Met name voordat eventueel een milieuvergunning zou kunnen worden verleend, zou u in de gelegenheid worden gesteld bedenkingen in te dienen inzake de ontwerp-beschikking.

Naar aanleiding van de brief van 4 mei jl. echter, hebben (de eigenaren van de kennel; N.o.) bericht dat zij inmiddels een zodanig aantal honden elders hebben ondergebracht dat van een bedrijfsmatige en vergunningplichtige situatie geen sprake meer is voor wat betreft (het bewuste pand; N.o.).

Zijdens de gemeente is deze mededeling gecontroleerd en is geconcludeerd dat de vergunningplicht daarmee inderdaad is komen vervallen.

Mochten zij te zijner tijd weer meer honden gaan houden en fokken zodat er een bedrijfsmatige situatie ontstaat en mochten zij vervolgens in gebreke blijven om de nodige vergunningen aan te vragen, zullen wij uw verzoek om concreet bestuursdwang toe te passen, heroverwegen...”

4. Verzoekers richtten zich bij brief van 7 februari 2000 tot het college van burgemeester en wethouders. In hun brief stelden zij een aantal vragen over de situatie rond het bewuste pand. Onder meer vroegen zij waarom de gemeente niet optrad tegen de door omwonende burens gemelde overlast van de hondenkennel en waarom de gemeente gedoogde dat de bewoners van dat pand een kennel hadden.

5. Op 19 februari 2001 stuurden verzoekers het college een rappelbrief waarin zij erop wezen dat zij geen antwoord hadden ontvangen op hun brief van 7 februari 2000.

6. Namens het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Zundert deelde de directeur van de sector Grondzaken bij brief van 17 juli 2001 aan verzoeker mee dat er van gedogen geen sprake was. Daarbij wees hij erop dat in het verleden enkele malen een controle-bezoek was gebracht inzake een mogelijke vergunningplicht op grond van de Wet milieubeheer. Bij die bezoeken was geconstateerd dat er geen sprake was van een hondenkennel met een vergunningplicht.

Hij voegde daar het volgende aan toe:

“...Indien u overigens van mening bent dat er sprake is van geluidhinder, dient u zich te wenden tot de politie.

Voor de late beantwoording van uw brief bieden wij u onze verontschuldiging aan...”

7. Verzoeker diende op 2 maart 2004 een klacht in bij de gemeente Zundert over de wijze waarop gemeenteambtenaren hun klachten over de overlast hadden behandeld. Zij wezen er in hun brief op dat in de kennel ongeveer veertien honden werden gehouden en dat sprake was van geluids- en stankoverlast.

8. Bij brief van 10 maart 2004 bevestigde de secretaris van de adviescommissie bezwaar- en beroepschriften de ontvangst van verzoekers klaagschrift. Daarbij werd verzoeker erop gewezen dat hij binnenkort bericht zou krijgen over de verdere behandeling van zijn klaagschrift.

9. Bij brief van 15 maart 2004, verzonden op 29 maart 2004, deelde het hoofd Publiek van de gemeente Zundert namens het college van burgemeester en wethouders mee dat en waarom de gemeente geen mogelijkheid zag op te treden tegen de door verzoeker bedoelde overlast. Onder meer werd het volgende meegedeeld:

“...Conform de richtlijn Inspectie voor de volksgezondheid is sprake van het bedrijfsmatig houden van honden als er 10 of meer honden worden gehouden. Door ons is geconstateerd dat uw buurman op de grens zit van bedrijfsmatig en hobbymatig handelen. Deze richtlijn is ontwikkeld naar aanleiding van jurisprudentie van de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Wij hebben uw buurman aangeschreven om een milieuvergunning aan te vragen. Deze heeft echter aangegeven onder de grens van bedrijfsmatig houden van honden te willen blijven. Door ons zijn diverse controles uitgevoerd. Naar aanleiding van deze controles is het aantal honden steeds vastgesteld op of teruggebracht naar een hobbymatig niveau...”

In deze brief werd geen melding gemaakt van een eventuele mogelijkheid tegen de inhoud daarvan op te komen.

10. De secretaris van de adviescommissie stuurde bij brieven van 22 april 2004 uitnodigingen voor een hoorzitting op 4 mei 2004 naar zowel het college van burgemeester en wethouders als verzoeker.

11. Op 4 mei 2004 hield de adviescommissie een hoorzitting naar aanleiding van de klacht van verzoekers. Van de zijde van de gemeente was een vertegenwoordiger aanwezig, verzoekers waren er niet.

12. Op 2 juni 2004 zond de secretaris van de adviescommissie het verslag van de hoorzitting en het advies van de commissie aan verzoeker toe.

In het verslag van de hoorzitting staat het volgende:

“...De heer (de vertegenwoordiger van de gemeente; N.o.) geeft aan (verzoeker; N.o.) zijn welgemeende excuses te willen aanbieden. Voor de inhoudelijke kant van de zaak verwijst hij naar het gestelde in het gemeentelijk schrijven d.d. 15 maart 2004. Deze brief dient overigens naar zijn mening niet beschouwd te worden als een beschikking, maar als een feitelijke mededeling, nu de brief slechts informatie bevat en verwijst naar eerdere besluitvorming.

De heer (de voorzitter van de commissie; N.o.) geeft daarop echter aan de brief te beschouwen als een afwijzing als bedoeld in artikel 4:6, tweede lid, Awb. Gezien deze constatering had een bezwaarclausule vermeld moeten worden...”

In het advies van de commissie, dat is gedateerd 28 mei 2004, staat het volgende:

“...1. De zaak:

Sinds 1999 heeft (verzoeker; N.o.) bij zowel de gemeente Zundert, als bij de politie, melding gemaakt van milieuproblemen en overlast ten aanzien van het perceel (...) te Rijsbergen. Het betreft dan overlast door de bewoners van het pand en hun honden. Hierover is door hem uitvoerig gecorrespondeerd met de gemeente Zundert. Tevens heeft hij meerdere malen, met meerdere wethouders over deze zaak gesproken.

2. De klacht:

Op 2 maart 2004 stuurt (verzoeker; N.o.) een brief naar de gemeente Zundert. In deze brief klaagt hij over de communicatie vanuit gemeentelijke zijde. Diverse e-mails worden niet beantwoord, afspraken worden niet nagekomen. Tevens verzoekt hij daadwerkelijk een einde te maken aan de door hem geconstateerde situatie (...) te Rijsbergen.

3. De hoorzitting:

De commissie heeft op grond van het bepaalde in artikel 9:10 jo 9:15, lid 2 Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) en ook artikel 11 van de Klachtenverordening gemeente Zundert 2000, klager in de gelegenheid gesteld te worden gehoord tijdens een hoorzitting op 4 mei 2004. Klager heeft van deze gelegenheid geen gebruik gemaakt. De heer (...) was tijdens de hoorzitting aanwezig als gemeentelijk vertegenwoordiger. (...).

4. Inhoudelijke beoordeling:

De commissie stelt - mede gezien de artikelen 1 en 2 van de Klachtenverordening gemeente Zundert 2000, en de toelichting daarop - vast dat het schrijven van (verzoeker; N.o.) d.d. 2 maart 2004, valt aan te merken als een klacht. Echter gezien artikel 9:8, lid 1, sub b, Awb - dat stelt dat men niet verplicht is de klacht te behandelen indien zij betrekking

heeft op een gedraging die langer dan een jaar voor indiening van de klacht heeft plaatsgevonden - zal de commissie sommige aspecten van deze zaak, die immers al loopt sinds 1999, buiten beschouwing laten. Voor wat betreft het onderdeel dat aangemerkt kan worden als een herhaald verzoek tot handhaving - 'Ik verzoek u... daadwerkelijk een einde te maken aan deze situatie' - stelt de commissie dat het indienen van een bezwaarschrift hiertoe de geëigende weg was geweest. Op grond van artikel 9:8, lid 1, sub c, Awb, zal derhalve ook dit onderdeel buiten beschouwing worden gelaten.

(...)

Derhalve adviseert de commissie:

de klacht niet te behandelen voor zover deze betrekking heeft op gedragingen die langer dan een jaar voor indiening van de klacht hebben plaatsgevonden;

klager niet-ontvankelijk te verklaren voor zover zijn klacht een herhaald verzoek om handhaving behelst..."

13. Op 4 juni 2004 deelde verzoekster telefonisch aan de gemeente mee dat zij geen uitnodiging voor de hoorzitting had ontvangen. Bij brief van 10 juni 2004, gericht aan de secretaris van de adviescommissie, bevestigde verzoeker deze mededeling.

14. Bij brief van 21 juli 2004 deelde de directeur van de sector Grondzaken aan verzoeker mee dat het college van burgemeester en wethouders conform het advies van de adviescommissie had besloten omtrent zijn klaagschrift.

B. Standpunt verzoekers

Het standpunt van verzoekers is weergegeven onder Klacht.

In hun verzoekschrift gaven zij aan dat zij herhaaldelijk klachtmeldingen hadden gedaan bij de politie, dat zij drie keer een gesprek hadden gevoerd met een wethouder. Tijdens het laatste gesprek met een wethouder, in november 2003, was voorgesteld dat er een gezamenlijk plan van aanpak van de politie en van de gemeente zou komen "om eindelijk handhavend te handelen". Aan het slot van hun klachtbrief drongen verzoekers erop aan dat daadwerkelijk een einde zou worden gemaakt aan de situatie waar zij zoveel last van ondervonden.

C. Standpunt burgemeester en wethouders

1. Burgemeester en wethouders van de gemeente Zundert deelden in het kader van het onderzoek van de Nationale ombudsman het volgende mee:

"...niet-ontvankelijk verklaren voor zover de klacht een herhaald verzoek om hand

having betreft:

(Verzoekers; N.o.) hebben sinds 1999 regelmatig verzocht aan ons college om handhavend op te treden ten aanzien van de heer en mevrouw (...), de bewoners van (...) te Rijsbergen. In onze brief van 17 juli 2001 hebben wij reeds een verzoek om handhaving afgewezen, omdat er op grond van het overgangsrecht niet kan worden opgetreden tegen de illegale bewoning van het pand (...). Voorts is er geen sprake van het bedrijfsmatig houden van honden, zodat er geen vergunningplicht geldt. Ook voor wat betreft dit onderdeel van het verzoek, is er dus geen reden voor het college om handhavend op te treden. Tegen het besluit van 17 juli 2001 hadden (verzoekers; N.o.) bezwaar kunnen maken, maar dat hebben zij niet gedaan, zodat het besluit van 17 juli 2001 inmiddels formele rechtsrecht heeft gekregen.

Op grond van artikel 9:8 lid 1 sub c Algemene wet bestuursrecht (verder: Awb) is een bestuursorgaan niet verplicht een klacht te behandelen indien zij betrekking heeft op een gedraging waartegen door de klager bezwaar gemaakt had kunnen worden. Omdat dit in het onderhavige geval zo is, heeft ons college, op advies van de bezwaarschriftencommissie, terecht besloten de klacht niet te behandelen voor zover zij een herhaald verzoek om handhaving betreft.

de klacht niet te behandelen voor zover deze betrekking heeft op gedragingen die

langer dan een jaar voor indiening van de klacht hebben plaatsgevonden:

Ons college heeft besloten om de klacht voor wat betreft de onderdelen van de klacht die al spelen sinds 1999 niet in behandeling te nemen, omdat dit op grond van artikel 9:8 lid 1 sub b niet verplicht is. Voor wat betreft het niet beantwoorden van de e-mails die klagers op 8 augustus 2003, 26 januari 2004 en 22 februari 2004 hebben verstuurd, heeft ons college de klacht gegrond verklaard en ook hiervoor onze excuses aangeboden. Ons college blijft bij het standpunt dat wij hiermee juist hebben gehandeld.

nalaten uit te nodigen voor de hoorzitting naar aanleiding van de klacht:

Ons college ontkent dat zij heeft nagelaten (verzoekers; N.o.) uit te nodigen voor de hoorzitting naar aanleiding van de klacht. Dit blijkt uit de brief met verzendstempel d.d. 22 april 2004. (...) Inderdaad is het niet aankomen van post een risico dat de gemeente neemt door uitnodigingen niet aangetekend te verzenden. Omwille van het kostenaspect van aangetekende verzending is dat echter tot op heden de praktijk. Dat de uitnodiging niet is gepubliceerd in de Zundertse Bode is niet vreemd. Omwille van de privacy van betrokkenen, worden hoorzittingen waarbij klachten worden behandeld nooit gepubliceerd en achter gesloten deuren behandeld. Kort na de hoorzitting is echter de secretaris van de bezwaarschriftencommissie (...) gebeld door (verzoekster; N.o.) die hem vertelde dat zij geen uitnodiging voor de hoorzitting hadden ontvangen. De voorzitter van de

bezwaarschriftencommissie heeft echter besloten, omdat hij van mening was dat belangen van klagers hierdoor niet geschaad waren, de hoorzitting niet over te doen..."

2. Daarnaast gingen burgemeester en wethouders in op enkele specifieke vragen van de Nationale ombudsman. Met betrekking tot de brief van 15 maart 2004 stelden zij dat die moest worden beschouwd als een informatieve brief waarin het standpunt van de gemeente nogmaals duidelijk was gemaakt. In dit verband stelden zij voorts het volgende:

"...Met betrekking tot uw verwijzing naar de opmerking van de voorzitter van de bezwaarschriftencommissie, dat hij de brief van 15 maart 2004 als een besluit in de zin van de Algemene wet bestuursrecht (verder: Awb) beschouwt, willen wij graag opmerken dat dit weliswaar in het verslag zo vermeld staat, maar dat dit niet terugkomt in het advies van de commissie. In het advies van de commissie staat vermeld (laatste alinea boven het advies):

Nu het college ter zitting bij monde van haar vertegenwoordiger (...) haar excuses heeft aangeboden, en tevens gezien het gemeentelijke schrijven d.d. 15 maart 2004 - welke overigens is aan te merken als een feitelijke mededeling - met daarin nadere uitleg over de huidige stand van zaken, komt de commissie tot de slotsom dat de zaak hiermee is afgedaan.

Uit deze zinsnede blijkt dat de commissie de brief van 15 maart 2004 net als ons college beschouwt als een feitelijke mededeling, en niet als een besluit in de zin van de Awb. Dat de voorzitter dit ter zitting heeft opgemerkt kan ons inziens niet prevaleren boven hetgeen de commissie uiteindelijk in haar advies opneemt. Tijdens een hoorzitting worden namelijk wel vaker standpunten ingenomen om boven tafel te krijgen wat er nu precies aan de hand is. Uiteraard komen dergelijke standpunten terecht in een verslag van een hoorzitting. Het uiteindelijke advies van de commissie valt ons inziens echter alleen af te leiden uit het advies zelf..."

3. Ten slotte wezen burgemeester en wethouders erop dat zij niet bereid waren een (nieuw) besluit in de zin van de Awb te nemen, waartegen verzoekers een bezwaarschrift, en vervolgens eventueel een beroepschrift, zouden kunnen indienen.

D. Reactie verzoekers

In reactie op het verslag van bevindingen deelden verzoekers in januari 2005 mee dat in de kennel inmiddels vijftien honden werden gehouden, en dat sprake was van een professionele hondenfokkerij.

Achtergrond

Algemene wet bestuursrecht (Awb)

Artikel 3:45

“1. Indien tegen een besluit bezwaar kan worden gemaakt of beroep kan worden ingesteld, wordt daarvan bij de bekendmaking en bij de mededeling van het besluit melding gemaakt.

2. Hierbij wordt vermeld door wie, binnen welke termijn en bij welk orgaan bezwaar kan worden gemaakt of beroep kan worden ingesteld.”

Artikel 4:6

“1. Indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan, is de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden.

2. Wanneer geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden worden vermeld, kan het bestuursorgaan zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking.”

Artikel 9:8

“1. Het bestuursorgaan is niet verplicht de klacht te behandelen indien zij betrekking heeft op een gedraging:

(...)

b. die langer dan een jaar voor indiening van de klacht heeft plaatsgevonden;

c. waartegen door de klager bezwaar gemaakt had kunnen worden...”

Artikel 9:10

1. Het bestuursorgaan stelt de klager en degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft, in de gelegenheid te worden gehoord.

2. Van het horen van de klager kan worden afgezien indien de klacht kennelijk ongegrond is dan wel indien de klager heeft verklaard geen gebruik te willen maken van het recht te worden gehoord.

3. Van het horen wordt een verslag gemaakt.”